

komme Mere, end der alt er kommet. Takket være den humane Aand, som i de senere Aar er kommen op i Kommunalbestyrelserne, søge de nu ganske anderledes end tidligere Amtsrådets Approbation til at give Tilskud til disse Kasser. For en 5—6 Aar siden var det kun ganske faa og smaa Bidrag, man søgte Approbation paa at lægge i denne Kasse; nu gaar det op i flere Hundreder; saa jeg tror ikke, at man behøver af den Grund at nære Frygt. Jeg vil ogsaa gjerne — ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm) spørge om, hvorfor man egentlig fra den anden Side er saa stærkt imod at hde Bidrag til den nævnte Kasse. Jeg har hørt sige i Udvalget i Hjør: Ja, det er vort Princip, men jeg har aldrig hørt Grunde derfor. Jeg vil nu ligesom det ærede Medlem bede om, at vi faae Grundene fremsført. Det kan jo være, at der er tilfællelige Grunde til det Princip, og at vi maa opgive Sagen; men indtil det sker, maa dog det at sige: „Vi staa paa det Princip“, være for lidt. Det ærede Medlem fra Freditsvært (Hold) mente, at, ligesom der er en Maximumsgrændse for Kommunens Tilskud, saa burde der være en Minimumsgrændse, saaledes, at der kunde blive nogen Ligelighed i Forhold til Folketallet i, hvad der af Kommunekasser hdes til disse Kasser. Det tror jeg ikke behøves, at det Mindste efter det Kjendskab, jeg har til Kommunerne i Viborg Amt; thi disse ere godt paa Stred til at hde Bidrag saaledes, at der vistnok kun er tre Kommuner, som ikke søge Approbation paa at lægge Noget i denne Kasse. Men de ville rimeligvis ogsaa — det er meget heldig stillede Kommuner — hvis der kommer nogen Trang, komme med; det er jeg overbevist om. Jeg er ikke tilbøjelig til at være med til at sætte nogen Minimumsgrændse. Det ærede Medlem mente ogsaa, at den Nød, der ved dette Forslag søges afhjulpen, muligvis vilde kunne afhjælpes ved det Forslag, der er kommet frem om Sygekasser; det tror jeg ikke her er et helt sideordnet Arbejde. Sygekasserne vilde hjælpe Folk under Sygdom og vilde saaledes erstatte et andet Forslag, der er fremkommet fra privat Side, og som gaar ud paa, at, hvad der hdes under Sygdomstilfælde, ikke skal betragtes som Fattighjælp. Sygekasserne vilde sikkert kunne løse denne Opgave at hjælpe Familien under Faderens eller Moderens Sygdom, altsaa hde Tilskud til Familjens Underhold. Men Sygekasserne kunne ikke hjælpe under Arbejdsløshed eller i Alderdommen. Derfor kan jeg ikke forstaa, at de Herrer se i dette Forslag saavel som i det andet omtalte, en Hindring for deres Sygekasser. Jeg tror nu, at de tre Ting

kunne arbejde ved Siden af hinanden og kunne blive ordnede samtidig. Det ærede Medlem mente, ja, at Forslagsstilleren havde studdt Kjøbenhavn til Side. Det er ikke Tilfældet; men det er for Kjøbenhavns Bedkommende saa stor en Opgave, og der skal saa mange Oplysninger til, at ikke enkelte Medlemmer her kunne labe et Forslag angaaende Kjøbenhavn. Men det er jo sagt i § 15, at der til Kjøbenhavn kan hdes et lignende Tilskud, som til andre Kommuner under de samme Betingelser, og der er i Grunden ikke Noget i Veien for, at vi under de nuværende Forhold kunne faae det klaret. Jeg skal derfor anbefale, at man arbejder for at faae den Sag ført igjennem i Haab om, at vi gjøre vort Folk stor Gavn netop derved, at vi bevare alle de Individuer, der ikke bør komme paa Fattiggæsenet, fra at komme der.

Saltier: Der er fra forskjellige Sider blevet rettet saadanne Provocationer mod Medlemmer af mit Parti, at jeg for mit Bedkommende finder Anledning til at udtale nogle Ord. Jeg vil da for det Første sige, at dette Lovforslag efter de Herrer's Udtalelser skal sigte til at afhjælpe Arbejdsløsheden. Jeg tror nu, at det ærede Medlem for Dens 4de Valgkreds (H. Jensen) tog meget fejl, naar han mente, at Arbejdsløshed er et moderne Fænomen. Det er saare langt fra; det er tværtimod saaledes, at aldrig har Samfundet kendt et saa kraftigt og vellønnet Arbejde, som det, der nu finder Sted. Hvis man gaar tilbage i Historien og ser, hvad Arbejdsløshed, Nød og Glendighed der fandtes og det oppe i Landets høiere Samfundsklasser i Forhold til, hvad der nu er Tale om — man kan blot se hen til, hvorledes de store Arbejdsgivere i Landet, Gaardmændene, for et Hundrede Aar siden levede — saa vil man vistnok erkjende, at det er ganske urigtigt. Men hvad der derimod er noget Nyt, og hvad der ganske vist er et moderne Fænomen, er det, at der er Folk, som ikke ville arbejde, at der er Folk, der stille Fordringer, som Samfundet ikke kan og ikke vil indlade sig paa at opfylde, og som atter og atter nedlægge Arbejdet, fordi de ikke kunne opnaa saadanne Billaar, som de ganske ensidigt anføre som dem, de alene ville arbejde under. Lige overfor noget Saadant og lige overfor de store Banfeligheder, som det har at afgjøre, hvorvidt en Person, som ikke har Arbejde, savner saadant Arbejde, fordi det ikke kan faas, eller blot fordi han ikke kan faae saadant Arbejde, som han synes om, paa de Billaar, som han synes om, lige overfor dette store Spørgs-